

Bruder

Автор:

Олександр Ірванець

Bruder

Олександр В. Ірванець

«Гайнріх сидів у своїй кімнатці край вікна другого поверху й замислено дивився в далечінь над дахами. На столі перед ним стояла миска з картопляним салатом, викладеним на великий клопот житнього хліба. Із одного боку хліб був надкушений, і відбиток гайнріхових зубів чітко вихилявся по хлібній плоті, пористій і м'якій...»

Олександр Ірванець

Bruder

Німецькій літературі

присвячується

* * *

Гайнріх сидів у своїй кімнатці край вікна другого поверху й замислено дивився в далечінь над дахами. На столі перед ним стояла миска з картопляним салатом, викладеним на великий клопот житнього хліба. Із одного боку хліб був надкушений, і відбиток гайнріхових зубів чітко вихилявся по хлібній плоті,

пористій і м'якій.

Над червоними черепичними дахами вже западали сутінки. Світло-сиві перисті хмари тяглися гострими хвостами на захід, слідом за світилом, котре вже сховалося за обрій.

«Ото що воно – Мати брата... Наслухаєшся тут...» – Гайнріх сягнув рукою й відпив ковток цикорієвої кави з великого мідного кухля. гіркувато-солодкий напій ковзнув горлом униз і масною цівкою розтікся стравоходом, лишаючи по собі нудотно-млосний присмак.

«мій брат, звісно ж, геній... Так е, і я свідомий цього... – Думки в гайнріховій голові шикувались, немов солдати, у бездоганний німецький стрій. – А я його брат. І це велика честь».

Десь із годину тому над містечком пройшов дощ. Вологе молоде листя яблунь, кленів та інших деревець уздовж вулиці приємно вилискувало, поступово перетворюючись із темно-зеленого на чорне. Десь цівкали дрібні пташки, уможуючись на ночівлю. Іздалеку, з передмістя, глухувато долинав гавкіт самотнього пса. гайнріх підійшов до вікна й причинив одну половинку. гавкіт майже стих. гайнріх сів на місце біля столу.

Він знову сягнув рукою, цього разу тарілки. Хліб із картопляним салатом після ковтка солодкої кави був солонуватим і масним. Тепер надкус на хлібі набув форми цифри «три» з майже однаковими дугами. Проте нижня все ж була трохи меншою. гайнріх подивився на хліб згори вниз, трохи відвівши руку ліворуч. Знову підніс їжу до рота, та, замислившись, відклав.

«Але ж якщо він такий геніальний, то все, ним сказане, може бути продовжене... – чергова думка прилаштувалась до попередньої шеренги, ставши точно в потилицю попередній. – І ця його фраза... Чекай-но, як то він сказав?...»

Знову ковток цикорієвого напою, знову солодка хвиля покотилася горлом униз. «як же то він сказав? Ну, як? Ага! Кожен народ заслуговує на таких правителів, яких має. Чи ні? Ні, не так! Кожен народ має таких правителів... Таких правителів, на яких заслуговує... Ось! Воно!»

Гайнріх умочив перо в мідний каламар, старовинний, дуже схожий на кухоль із кавою. Схилився над папером.

Замислився. Крапля атраменту безгучно повзла пером униз, до вістря. Перш ніж остаточно набрякнути й упасти, вона таки встигла стати словом – Гайнріх почав писати:

Кожен народ має таких правителів, на яких заслуговує.

...

Кожен народ має таких святителів, на яких заслуговує.

Кожен народ має таких мислителів, на яких заслуговує.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/rvanec-_oleksandr/bruder

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)